

[Munch-Petersen.]

Hansen her pludselig maa tage Afstand fra den Slags frygtelige Metoder, som Socialdemokratiet aldrig kunde tænke sig at anvende i hvert Fald direkte, eller hvad det nu var han sagde, kan jeg ikke forstaa. Jeg kan heller ikke se, der skulde være noget galt i at foretage en Indsamling paa et offentligt Møde, som Partier afholder. Det er i hvert Fald noget, som vi har foretaget, og som vi har været nødt til at foretage, fordi vort Parti ikke er økonomisk stærkt, ikke har de Kilder, som andre Partier har, Partier, der har Indflydelse i de Kredse, hvor Pengene findes. Derfor er vort Parti i høj Grad nødt til at foretage Indsamlinger baade paa den ene og den anden Maa- de, og derfor vil vort Parti ogsaa være det Parti, som rammes haardest ved det Lovforslag, som her gennemføres.

Ordføreren (Leonhard Hansen): Alt er jo relativt. Jeg havde nu ikke Opfattelsen af, at det saa særlig godt lykkedes det ærede Medlem Hr. Munch-Petersen at lyse mig hjem, da vi havde første Behandling af dette Spørgsmaal, navnlig ikke, da vi diskuterede Anvendelsen af de indsamlede Beløb. Alt er relativt! Jeg forstaaer jo godt, at det er pinligt for de Herrer Kommuner at tale om den Slags Ting, og det gav man ogsaa Udtryk for, da man første Gang refererede denne Sag i „Arbejderbladet“. „Arbejderbladet“ har jeg figureret i adskillige Gange, „Arbejderbladet“ har ofret adskillige Spalter paa mig. Men hvis det skulde være lykkedes i den Artikel paa 10 Linier i „Arbejderbladet“ med Referatet af første Behandling her i Folketinget at lyse mig saa ganske forskrækkeligt hjem, som det her er sagt, saa maatte det Referat have set ganske anderledes ud. (*Christmas Møller*: Den er god). Det synes jeg ogsaa.

Det ærede Medlem her hævder altsaa stadig, at der er fuld Kontrol med, at der ved Indsamlingerne kun sker det, man har tilsigtet, kun søges opnaaet de Formaal, man har sat sig med disse Indsamlinger, og at Pengene gaar til det, man har samlet ind til.

Men de Oplysninger, jeg er kommet med om Indsamlingen til Skotøjsarbejderne, er jo ikke modbevist af det ærede Medlem. Det er ikke modbevist, at man havde indsamlet 651 Kr., at man havde udsendt 1 500 Lister, og at Revisorerne kun fik forelagt de 43 Lister. Det er heller ikke modbevist, at der af det nævnte Beløb kun blev brugt 25 Kr. til Beklædningshjælp til en

Skotøjsarbejders Barn. Resten af Pengene blev udbetalt i Understøttelse til nogle Arbejdsdrenge hos Metalfirmaet Grubert & Søn. Endvidere er det heller ikke modbevist, at der blev sat 10 pCt. af til Administrationsudgifter, og at Resten af Beløbet blev indsat paa en Checkkonto i Landmandsbankens Hovedafdeling til Brug i fremtidige Arbejdskampe af lignende Art — Arbejds-kampen var Skotøjsarbejdernes, men det var Metaldrengene, der fik Pengene! Det er ikke modbevist endnu.

Til det ærede Medlem Hr. Kristen Amby skal jeg sige, at vi har aldrig nogen Sinde fra Socialdemokratiets Side udsendt Agitatorer med det for Øje, at de skulde foretage Husindsamlinger. Aldrig!

Justitsministeren (Zahle): Til det sidste direkte Spørgsmaal, det ærede Medlem Hr. Kristen Amby rettede til mig, skal jeg sige, at jeg vil ikke give Tilladelse til offentlige politiske Husindsamlinger. Naar det ærede Medlem mente, at man vel kunde forme Bestemmelserne saaledes, at der var nogle Partier, der havde Tilladelse til at iværksætte politiske Husindsamlinger, og andre, der ikke maatte, saa tror jeg slet ikke, at det gaar an.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Kristen Amby har Ordet for en kort Bemærkning.

Kristen Amby: Det er virkelig kedeligt, at man næsten altid skal definere de Begreber, man bruger. Jeg tror i hvert Fald, Ministeren kommer til at definere Begrebet „Husindsamling“, før han saa kategorisk siger, at han *aldrig* vil give Tilladelse til, at et politisk Parti foretager Husindsamling, Det Parti, som jeg har den Ære og Glæde at tilhøre, og som er i rask Fremmarch, blev i Efteraaret, efter sin veludførte Valgkampagne, ringet op af Folk, som bad os om at komme og faa Penge. Ofte sagde de samtidig, at der var mange *andre*, der ogsaa gerne vilde betale et Bidrag. Vi gik saa ud og fik Pengene. (*A. M. Hansen*: Det falder ind under § 1). Nej det gør ikke. De Tilfælde, hvor Folk havde henvendt sig til os, og hvor vi saa tog ud til dem, falder ind under § 1. Men de Tilfælde, hvor vi fik Penge fra Mennesker, som vi i Forvejen intet kendte til, men om hvem man sagde, at man formodede, at ogsaa de vilde give Bidrag, de kan ikke falde ind under § 1. Det lykkedes virkelig at faa Penge saadanne Steder, Folk var glade ved at give Bidrag til vort Parti.